

## Απόστολος Πιερρής

# ΚΑΘΑΡΑ ΛΟΓΙΑ

*Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος νίης Ἀχαιῶν,  
ποιήσον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσι Φιδέσθαι·  
ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι εὖαδεν οὕτως.*

*Ίλιάς, Ρ 645-7*

Σε κρίσιμες στιγμές η αλήθεια είναι ζήτημα ζωής και θανάτου στο βίο των εθνών. Χρειάζεται άπλετο φως και τίποτα κρυφό. Τα κάθε είδους κόλπα είναι καταστροφή. Γιατί στην ώρα της κρίσης η βραχυπρόθεσμη προοπτική περιορίζει τον ορίζοντα όρασης και ακυρώνει τη λυτρωτική δυναμική που μόνο το συνολικό ξεκαθάρισμα μπορεί να εκθρέψει. Μικροϋπολογισμοί στο χείλος του γκρεμού είναι ολέθρια α-νοησία. Μικροσυμφέροντα μωρή

πρακτικότητα. Με λίγο και μικρό δεν μπορείς να κάνεις το Πολύ και Μεγάλο. Ούτε καν οι πολλοί λόφοι κάνουν ένα ψηλό βουνό.

Μόνο σε καλή κατάσταση και ευσταθή ισορροπία και ευνομία και πρόοδο, μόνο τότε φασούλι το φασούλι γεμίζει το σακούλι. Με θανατηφόρο αρρώστια στο κεντρικό σύστημα και μπροστά στο φάσμα της καταστροφής, «φασούλι το φασούλι» είναι σκορποχώρι.

«Ελευθερία ή Θάνατος!»: είναι η καλύτερη στρατηγική για να σωθείς στην κρίση.

Εξ άλλου το είπαν ωραία οι Μεγάλοι μας: Ευημερία χωρίς ελευθερία είναι ουτοπία. Και η ελευθερία προϋποθέτει γενναιότητα.

*Η Κρίση είναι κρίση μεγάλων πραγμάτων.*

Και τα Μεγέθη θέλουν ανοικτούς ορίζοντες και Ήλιο να λάμπει.

Στην Κρίση δεν θέλεις ανακουφιστικά μέτρα. Θέλεις πάνω από όλα χειρουργικό χωρισμό του σάπιου από το υγιές, του ψεύτικου από το αληθινό. Θέλεις θανατερή ακρίβεια στόχευσης.

Το ΝεοΕλληνικό Καθεστώς, παίζοντάς τα όλα για όλα, εξέμεσε απίστευτη θολούρα στα τελευταία: Κατακλυσμός αποκρουστικού θράσους να λέει κατάμουτρα μέρα τη νύχτα.

Αν είναι να γλιτώσουμε επιτέλους, θα γλιτώσουμε μόνο στο φως: για να χτυπήσουμε καίρια. Αν είναι να χαθούμε, ας χαθούμε στο φως.

Αλλά, μή βιάζεστε, τίποτα το αυθεντικό δεν χάνεται. Αν είμαστε ο πραγματικός εαυτός μας δεν κινδυνεύουμε. Θα εξαφανιστεί ο ψεύτικος εαυτός μας, το εξάμβλωμα του Ευρωπαϊσμού. Αυτό το ψευτοελιτίστικο έκτρωμα της συμφοράς φοβάται και τρέμει τη Συγκυρία.

Στην Κρίση χάνεται το κίβδηλο. Όσο το ψεύτικο καλύπτει το αληθινό, τόσο βυθιζόμαστε στο βούρκο. Αυτό είναι το χειρότερο βάρος, μήτρα κάθε «χρέους». Γενικευμένη Σεισάχθεια λοιπόν!

Η αλλοτρίωση είναι ο μεγαλύτερος εχθρός μας. Η μοναδική αιτία της κακοδαιμονίας μας. Η βρωμιά της Ελλάδας ΜΑΣ είναι η Ελλάδα της Αλλοτρίωσης.

Και η Αλλοτρίωση έχει όνομα. Είναι το Καθεστώς του ΝεοΕλληνικού Κράτους. Η πολιτισμική και γεωπολιτική αλλοτρίωση βρίσκει εκεί την κοινωνική, πολιτική και οικονομική έκφρασή της.

Δηλαδή απλά και καθαρά το Καθεστώς είναι μια στενή και ανίκανη ολιγαρχία που χρησιμοποιεί το πελατειακό κράτος για να παρασιτεύει στο Λαό εις βάρος της Χώρας.

Την έσχατη αποδυνάμωση και συνεπακόλουθο εξευτελισμό της Χώρας, τη δυστυχία του Λαού στην παρούσα περίσταση, δεν βυσσοδόμησαν οι κακοί ξένοι, δεν επέβαλαν οι Γερμανοί τώρα, αλλά προκάλεσε το άχρηστο και παρασιτικό Καθεστώς, η ηγετικές elites της αναξιοκρατίας στη Χώρα, εκτελώντας πιστά την εθελόδουλη υπηρεσία τους προς την εγχώρια ολιγαρχία. Ακόμη και την υποταγή στο Είδωλο του Ευρωπαϊσμού το πολιτικό κατεστημένο την έκανε προς όφελος της ολιγαρχίας, για να μπορεί να συνεχίσει το τέρας να παρασιτεύει στον λαό καταστρέφοντας την χώρα.

**Πρώτη φωτεινή αλήθεια. Η αρχή της λύτρωσης έγκειται στην εκρίζωση της ολιγαρχίας. Για να στηθεί ένα σύστημα ταιριαστό στον Ελληνικό χαρακτήρα ώστε να αποκατασταθεί η περιβόητη και περιπόθητη ορθολογική κατανομή ρόλων και πόρων. Πρώτα χτυπάς την ολιγαρχία και μετά κάνεις ριζοσπαστικές θεσμικές μεταρρυθμίσεις. Προσοχή. Η αντίστροφη πορεία υποδηλώνει μαλακότητα ή σημαίνει υποταγή.**

Και αυτό για τα εσωτερικά. Μετά για την Ευρώπη. Στον παγκόσμιο καταμερισμό η Ευρώπη ως σύνολο χάνει σχετικά προς ανερχόμενες χώρες και περιφέρειες από τα πρώην περιθώρια του διεθνούς συστήματος. Αυτό είναι απολύτως φυσικό. Σε ένα παγκόσμιο μονοπολικό ενοποιούμενο πεδίο με ολοένα και πιο ανεμπόδιστες ροές όλων των ενεργών συντελεστών του ανθρώπινου γίγνεσθαι - ιδεών, πληροφοριών, γνώσης, κεφαλαίου, αγαθών, υπηρεσιών, ανθρώπων - αναπτύσσεται και γιγαντώνεται η δυναμική ανταγωνισμού των χωρών βάσει των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της ιδιοταυτότητάς τους με συνέπεια συνεχείς αυξομειώσεις στην κλίμακα ισχύος μεταξύ τους και αποτέλεσμα την ανακατάταξη του συνολικού σκηνικού συσχετισμών.

Ο ανταγωνισμός επεκτείνεται και μέσα στη γεωγραφική και ιστορική Ευρώπη. Τον κερδίζει καθαρά η Γερμανία, με την Αγγλία επίσης να δείχνει ότι μπορεί να κρατήσει τον παραδοσιακό σημαντικό ρόλο της.

Το κέντρο του κόσμου έγινε μια περιφέρεια του Κόσμου. Η μορφή της περιφερειακής συγκρότησης της Ευρώπης είναι ανοικτό θέμα. **Τρία μοντέλα αντιπαλεύουν. Μια καθαρή λύση είναι το Αγγλικό μοντέλο: μια κοινή αγορά με χαλαρή σύνδεση ώστε να μην προκαλούνται και επιτείνονται από τον αναπόφευκτο και αναγκαίο ανταγωνισμό κεντρόφυγες δυνάμεις. Δεύτερη καθαρή λύση είναι το μοντέλο της εκδιπλούμενης Γερμανικής στρατηγικής: μια ευρεία συνύπαρξη κατά το Αγγλικό μοντέλο και ένας ισχυρός πυρήνας των βουλομένων και δυναμένων να σταθούν στον παγκόσμιο ανταγωνισμό κατά το επιτυχημένο παράδειγμα της Γερμανίας. Τρίτη θολή «λύση» είναι η περιφερόμενη ιδεοληψία περί Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης: αυτή πάσχει γιατί δεν μπορεί να πει το όνομά της – θέλει να συμπεριφέρονται οι Ευρωπαϊκές χώρες ΩΣ ΕΑΝ υπήρχε ενιαίο Κράτος «Ευρώπη».**

Μεταξύ Αγγλικής και Γερμανικής λύσης υπάρχει δυνατότητα συγκερασμού και εκεί τείνουμε: ένα χαλαρό πανευρωπαϊκό πεδίο με μια σκληρή υποομάδα, αλλά και με πρόνοιες ώστε η εξέλιξη των χωρών του πυρήνα να μη θίγει τα συμφέροντα των χωρών της Ένωσης εκτός πυρήνα. Αυτός είναι ο Αγγλικός όρος για να υπάρξει καν άξια λόγου Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Γερμανία θα κινηθεί προς αυτή τη λογική, με την αντίστοιχη στήριξη της Βρετανίας στις Γερμανικές επιλογές της «πυρηνικής» Ευρώπης.

Το κοινό νόμισμα ήταν μια λάθος στρατηγική της Γαλλίας με στόχο τον έλεγχο της Γερμανίας. Αλλά το Ευρώ ακριβώς εμπέδωσε τον ηγεμονικό ρόλο της Γερμανίας. Κοινό νόμισμα με το βάθος δομών που χαρακτήρισε το Ευρώ και σχεδιασμένο με τις σωστές νομισματικές (και Γερμανικές) αρχές ενισχύει την οικονομία της χώρας με τα καλύτερα συγκριτικά πλεονεκτήματα στην ανταγωνιστικότητα. Ήταν προβλεπόμενο ότι τα ελλείμματα των καθυστερουσών οικονομιών θα «γίνονται» πλεονάσματα των δυναμικότερων και ανταγωνιστικότερων. Αφού το κοινό νόμισμα δεν είναι νόμισμα ενός κράτους δεν υπάρχει τρόπος και διάθεση ουσιαστικής μεταφοράς προσόδων από τις ισχυρότερες και ισχυροποιούμενες στις ασθενέστερες και εξασθενούσες οικονομικά επικράτειες. Δεδομένου δε ότι δεν υπάρχει και υπέρτερος λόγος Ευρωλατρείας γεωπολιτικός ή πολιτιστικός, η οικονομική αναγκαιότητα επικρατεί. Άρα πάνω από μικροπαραχωρήσεις χωρίς σημαντικό αντίκρισμα και επικοινωνιακά τεχνάσματα χωρίς πραγματική εμβέλεια, δεν υπάρχουν περιθώρια ουσιαστικής ροής πόρων από Βορρά προς Νότο της Ευρώπης στην παρούσα κατάσταση.

Λύσεις σαν το πλάνο Ντράγκι ή τα πακέτα Γιουνκέρ είναι ασκήσεις ματαιότητας των χαμένων. Ξεδοντιάζονται ώστε να είναι ανώδυνα προσχήματα.

Ποσοτική χαλάρωση είναι οικονομική μαλάκυνση. Ο σιδηρούς νόμος της ποσοτικής θεωρίας του χρήματος είναι αναπόδραστο. Είναι άλλο πράγμα μια ευκαιριακή διαφορική προσαύξηση για ενεργοποίηση αδρανών για οποιοδήποτε λόγο παραγόντων της οικονομικής δραστηριότητας και τελείως άλλο ο συστηματικός κατακλυσμός της οικονομικής μηχανής με άχρηστο καύσιμο.

Η Ιαπωνία είναι μια textbook περίπτωση που αποδεικνύει την αναποτελεσματικότητα κάθε προσπάθειας χρηματοπιστωτικής λύσης προβλημάτων της πραγματικής οικονομίας.

Οι ΗΠΑ είναι ειδικότατη περίπτωση – ως άξων του παγκόσμιου συστήματος. Μπορεί να κάνει πράγματα, όπως να στέλνει τις Τριήρεις-Ομόλογα προς συλλογή της αμοιβής για τον ηγεμονικό των ρόλο, που κανείς άλλος δεν μπορεί ατιμώρητα. Αλλά και εκεί απλά την άφρονα νομισματική πολιτική θα πληρώσει όλος ο άλλος κόσμος.

Μεγάλες Κεντρικές Τράπεζες ξέχασαν ότι ρόλος τους είναι μόνον η παρακολούθηση των νομισματικών συνθηκών της γενικευμένης ισορροπίας του συστήματος, χωρίς πολιτική, παρεμβατική δράση σε αυτό. Μειώνουν τεχνητά τα επιτόκια και όταν αυτά τα φτάνουν στον παραλογισμό του μηδενικού επιπέδου, συνεχίζουν με την παραφροσύνη της ποσοτικής χαλάρωσης.

Η προκύπτουσα τεράστια χρηματοπιστωτική ανισορροπία προς την πραγματική οικονομία διορθώνεται ιστορικά με μείζονα πόλεμο ή σχεδιασμένο ή έκτακτο μηδενισμό χρεών. Αυτό θα γίνει και τώρα, και οι φρόνιμοι οχυρώνονται έναντι αυτής της αβεβαιότητας. Π.χ. συγκεντρώνοντας χρυσό ή, σε λίγο, προχρεωκοπόντας.

**Δεύτερη λοιπόν φωτεινή αλήθεια. Ελλάδα και Γερμανία έχουμε το αυτό συμφέρον: την έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ. Για την αναγέννηση της Ελλάδας λοιπόν απαιτείται κατά προτεραιότητα**

## **συνεννόηση με τη Γερμανία και την Αγγλία σχετικά με τα οικονομικά Ευρωπαϊκά πράγματα.**

Τέλος, για την εξωτερική και αμυντική πολιτική, σύντομα και τομά. Η γεωπολιτική ταυτότητα του χώρου μας ενεργοποιείται στο maximum με την αποκατάσταση της δυναμικής του περιφερειακού πεδίου: απόλυτη προτεραιότητα. Το οικείο γεωπολιτικό μας πεδίο μεγιστοποιεί τη δυναμική του με τον ιδιαίτερο, ισχυρό και εκλεκτικό συντονισμό του προς το παγκόσμιο πεδίο που έχει άξονα τις ΗΠΑ: απόλυτη προτεραιότητα. Ο χώρος μας χρειάζεται αυτόνομες δημιουργικές σχέσεις προς τον ισχυρό Βορρά (Αγγλία, Γερμανία και Ρωσία) και προς τον Νότο (Μεσογειακό και Μεσανατολικό Ισλάμ): απόλυτη προτεραιότητα.

**Τρίτη συνεπώς φωτεινή αλήθεια: ανάγκη άμεσου επαναπροσανατολισμού της γεωστρατηγικής της χώρας. (α) Περιφερειακή συνεργασία, (β) συντονισμός προς τον άξονα του παγκόσμιου συστήματος, (γ) δημιουργικές επιλεκτικές αλλά συνεπείς σχέσεις προς τον Βορρά και Νότο της καθ' ημάς Ανατολής.**

Οι τρεις παραπάνω αλήθειες δίνουν αψευδή κριτήρια αξιολόγησης για πολιτικές πράξεις και παραλείψεις στο άμεσο μέλλον. Απαιτούν ενέργειες σαφούς νοηματοδοσίας προς αυτές τις κατευθύνσεις. Πολλά άλλα χρειάζονται στα πλαίσια της ριζοσπαστικής, συνολικής στρατηγικής αναγέννησης της χώρας που έχω επανειλημμένα περιγράψει και αναλύσει. Αλλά τα επισημανθέντα εδώ είναι οι άμεσες προτεραιότητες για να ανακόψουμε την κατρακύλα, να πάρουμε ανάσα και να αρχίσουμε την δουλειά της ανόρθωσης. Και χρειάζονται άμεσα δείγματα καθαρής γραφής. Κάθε άλλη κίνηση διαφορετικού προσανατολισμού ή αβεβαιότητας είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

**Και θα είναι μια ακόμη και τελειωτική απογοήτευση του Ελληνικού Λαού από το πολιτικό σύστημα.**

Και να τι εννοώ.

Ο φουνταμενταλιστικός Ευρωπαϊσμός του Καθεστώτος από το 1954 απεδείχθη ολέθριος για την χώρα και τον λαό. Έθρεψε μόνο την ολιγαρχία υπέρ της οποίας και θεσπίστηκε ως θεμελιώδες στρατηγικό δόγμα. Από Στρατηγικό Δόγμα έγινε Ιδεοληψία. Οι ελίτ της αναξιοκρατίας εγκατέλειψαν και την προηγούμενη σημαία τους για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα της ολιγαρχίας: ο ξύλινος εθνικισμός τους θυσιάστηκε εύκολα, γιατί ήταν ψευδεπίγραφος, στον βωμό των χωροδεσποτών τους. Αναίσχυντα ευαγγελίζονται τα φαντάσματα της Ηνωμένης Ευρώπης, την μετατροπή δηλαδή της Ελλάδας σε επαρχία ενός ξένου κράτους. Το ουτοπικό της ιδεοληψίας δεν τους σώζει: προσθέτει απλώς μωρία στην προφανή προδοσία τους. Άλλωστε δεν έχουν άλλη πίστη από την δουλοπαροικία στους κυρίους τους.

Το Καθεστώς ερωτά τις λάθος ερωτήσεις τον Λαό μέσω του θολού πολιτικού συστήματος. Ακόμη και τώρα, στην τερματική κρίση του ΝεοΕλληνικού μορφώματος, σωστές θέσεις ευρίσκονται εγκατεσπαρμένες παντού από την μια ως την άλλη άκρη του παρωχημένου εντόπιου πολιτικού φάσματος ανακατωμένες σε σωρούς απλοϊκών ή ανεδαφικών ή παράλογων ή αταίριαστων ή αντιφατικών ή κατάφωρα ψεύτικων ή παραπλανητικών ή υποκριτικών τοποθετήσεων που βουλιάζουν και αδρανοποιούν το ορθό στο τέλμα της σύγχυσης.

**Και τι κάνει ο Λαός; Πως αντιμετωπίζει την διανοητική, ηθική, αισθητική και υλική επίθεση η σοφία των μεγάλων Αριθμών;**

Θα μιλήσω εδώ μόνο για την εκλογική ετυμηγορία του Λαού. Όχι για την συνολική και σύνθετο στρατηγική του εναντίον της λαίλαπας. Θα αναφερθώ σε κομβικά σημεία της εκλογοδικίας του στην μεταπολίτευση.

Το **1981** ετέθη δημοψηφισμικά η επιλογή μεταξύ της συμμετοχής στον πολιτισμό, την ασφάλεια, τον καθωσπρεπισμό και την ευημερία της Ευρώπης αφ' ενός, της εθνικής ανεξαρτησίας, της ουσιαστικής δημοκρατίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης αφ' ετέρου, μεταξύ υπεύθυνης σοβαρότητας και ελεύθερου αυτοπροσδιορισμού. Και ο Λαός απεφάνθη συντριπτικά υπέρ της δεύτερης επιλογής που τότε εξέφραζε η «αριστερότερη» παράταξη.

Το **2004** πάλι δημοψηφισμικά έγινε πάλι η ίδια βασικά ερώτηση, με επιτεταμένους τους όρους της. Από την μια μεριά ήταν η ενεργός συμμετοχή στον σκληρό πυρήνα της Ευρώπης, στο κλάμπ των ανεπτυγμένων, στην υπέρτατη καταξίωση, στους κρουνούς πακέτων και επιδοτήσεων, στη χρυσή εποχή των Ολυμπιακών αγώνων, στην πλημμύρα της ευημερίας. Από την άλλη ήταν η φωνή κατά της διαπλοκής και διαφθοράς, η ανάγκη επανίδρυσης του Κράτους, η εξαγγελία απαγκίστρωσης από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό της οικονομικής ολιγαρχίας, η απειλή κατά των Νταβατζήδων, η εθνικά ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική. Και ο Λαός πάλι, εν μέσω του μελιού διάλεξε αποφασιστικά να σπάσει την αλυσίδα παραγωγής του στρεφόμενος κατά των κηφήνων. Τώρα μάλιστα την λύση της αξιοπρέπειας αντιπροσώπευε η «δεξιότερη» παράταξη.

**Μέσα σε 20 χρόνια ο Λαός διάλεξε την ίδια δύσκολη λύση ενώ του παρουσιαζόταν με το αντίθετο χρώμα τις δυο φορές: πρώτα πράσινο και μετά μπλέ. Δεν τον κορόιδεψαν ούτε με χρώματα ούτε με μπιχλιμπίδια για αγρίους. Ο Λαός μας είναι Ελληνικός και απεφάσισε Ελληνικά.**

**Και τολμούν οι πίθηκοι του Ευρωπαϊσμού να κατηγορούν τον περιούσιο Ελληνικό Λαό!**

**Αλλά, φευ, και τις δυο εκείνες φορές οι ελπίδες του λαού διαψεύστηκαν οικτρά. Οι εκλεκτοί του δεν έκαναν αυτό που του**

υποσχέθηκαν. Όπως προδόθηκε και στις ετυμηγορίες του το 1990 και το 2009 – γιατί οι εντολές του δεν ακολουθήθηκαν αποφασιστικά και ανεπιφύλακτα από τους εντολοδόχους Ηγέτες που επέλεξε, και γιατί αυτοί καταργήθηκαν όντες εν ενεργεία πρωθυπουργοί από το Καθεστώς.

Ο Λαός τώρα δεν εμπιστεύεται κανένα. Για αυτό απέχει σημαντικά στις εκλογές. Και για αυτό εκφράζει μετρημένη επιφύλαξη στην κρίση του. Καινούριες, αλλά όχι εγκάθετες της ολιγαρχίας, πολιτικές ηγεσίες πρέπει να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του με απόλυτη αξιοπιστία στην φωτεινή αλήθεια των λεγομένων τους και στην απαράβατη αντιστοιχία λόγων και πράξεων. Κυρίως να προσέξουν ιδιαίτερα να ρωτούν τον Λαό σε εκλογές και δημοψηφίσματα τις σωστές ερωτήσεις. Ο Λαός ενστικτωδώς καταλαβαίνει την λάθος ερώτηση.

Ο Λαός ακολουθεί ολόψυχα την Ηγεσία που εκφράζει σε ολοκληρωμένη πολιτική πλατφόρμα την Βούλησή του. Θέλει η ενότητα και ο κεντρικός άξονας της λαϊκής βούλησης να αποτελεί την συνεκτική αρχή και την δυναμική ροπή της προτεινόμενης προς έγκριση συνολικής πολιτικής. Την Ηγεσία που τον κοροϊδεύει ρωτώντας τον με κρυφή ατζέντα την φτύνει με χίλιους τρόπους, όχι μόνο στις εκλογές.

Οι καιροί δεν είναι μενετοί.

Τὸ δ' εὖ νικάτω.

\*\*\*